

Тя отпусна клепачи, не отговори веднага, и после уморено промълви:

— Не, не!... Ще си вървимъ... Детето ни чака. Не бива! Ще си тръгнемъ тая вечеръ, както бѣ решено... Куфаритѣ сж стегнати, въ хотела знаятъ...

Изви очи къмъ морето, после се обърна къмъ художника, и дълго, мълчаливо го погледна.

Неговитѣ очи срещнаха тоя погледъ сжщо тъй мълчаливо, и лицето му отново се промѣни и посърна внезапно.

— Тогава, позволете ми тая вечеръ да бжда съ васъ... до като тръгнете за гарата... Имате още нѣколко часа, ще вечеряме заедно. Ще направимъ следъ това единъ малтъкъ туръ съ гондола... и после — ще вземете *varoreto* за гарата... Ще ми позволите, нали?... Най-сетне, азъ съмъ *indigène*... какъ се казваше това?... да, тукашенъ... вие сте ми гости. А имамъ и още една причина — той се засмѣ съвсемъ по детски-хитро — после ще ви я кажа...

Бѣха стигнали до кампанилата, той спрѣ за минута, и добави:

— Сега, азъ ще отскоча за десетъ ми-